

RECITING THE KINOT ON TISHA B'AV: AN INTRODUCTION

Jacob J. Schacter

World Mizrahi

Tisha B'Av 5780/2020

מדרש איכה פתיחתא כד רבה

הוא דכתיב (שם ב. ג.) 'השיב אהור ימינו מפני אויב'
באותה שעה נכנסו אויבים להיכל ושרפוהו וכיון שגשרף
אמר הקדוש ברוך הוא שוב אין לי מושב בארץ אסלק
שכינתי ממנה ואעלה למכוני הראשון הדיא הוא דכתיב
(הושע ה. טו) 'אלכה ואשובה אל מקומי עד אשר יאשמו
ובקשו פני' באותה שעה הנה הקדוש ברוך הוא בוכה
ואמר אוי לי מה עשיתי השריתי שכינתי למטה בשביל
ישראל ועכשיו שחטאו תזרתי למקומי הראשון חס
ושלום שהייתי שחוק לגוים ולעג לפריות באותה שעה

שהיו בתוכי שהתעו אותי מדרך חיים לדרך המות לכך
נאמר 'אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי וגו'.

דבר אחר ויקרא ה' אלהים צבאות ביום ההוא לכמי
ולמספד וגו' בשעה שפקש הקדוש ברוך הוא להחריב
את בית המקדש אמר כל זמן שאני בתוכו אין אמות
העולם נוגעין בו אלא אכבש את עיני ממנו ואשבע שלא
אזקק לו עד עת קץ ויבואו האויבים ויחריבו אותו מיד
נשבע הקדוש ברוך הוא בימינו והחזירה אחוריו הדיא

Reader: (The joy of my heart) ceased (when) those who troubled me caused me to hear: "Depart from me!" They made me as scum and refuse among the flocks of my companions;¹ thou hast screened the Dwelling-place (as with a cloud) so as not to attend my prayers;² thou hast enveloped (thyself in anger), and my heroes were overwhelmed; they clapped³ their hands and my limbs tottered when he flouted my mighty men. Even though (the city) has fallen storm-beaten in the nethermost depths, my eye yet awaits (the coming of) the vision of the son of Berachya⁴ which is concealed until miracles like that of Gilgal⁵ (are wrought again); my eye grieves through being crippled by Greece;⁶ God brought it about,⁷ yet he repented and called for weeping,⁸ saying: "For these things do I weep!"⁹ When her foundations were razed¹⁰ and her pious ones were crushed at the Euphrates, she recalled the division of the Red Sea;¹¹ the terror of the sin of Shiloh¹² overtook her counsellors (when) the barbarians¹³ shouted,¹⁴ "where are her saints?" Zion wrung her hands (in sorrow) when they exposed the Cherubim¹⁵ to those who were impure. Upon Mount Zion the multitudes of my enemies lay in wait, my insolent (focs) engulfed me¹⁶ (and) my contemptors cut (me) off to make a halt at Nob;¹⁷ thou didst watch my sin¹⁸ to stir up my enemies; my people cried in the days of Ben Dinei:¹⁹ "He, the Lord, is righteous!"

¹ i.e. the nations with whom we were at peace, v. Midr. R. on Cant. 1. 7. ² cf. Lam. 3, 44, a. 2, 1, a. Is. 59, 2, v.a. Ber. 32b. ³ i.e. the enemy clapped their hands and rejoiced at the destruction of our Temple, cf. Lam. 2, 15. ⁴ i.e. Zechariah, v. 8, 13. The prophecies in his book are full of hope and joyful expectations. ⁵ We are waiting for similar miracles as those shown in the days of Joshua in Gilgal, v. Jos. 10, 6-14. ⁶ i.e. Syria, cf. Jastrow on גִּלְגָל. ⁷ Lit. he did it, cf. Lam. 2, 17. ⁸ v. Is. 22, 12. ⁹ v. Lam. 1, 16. ¹⁰ When Israel's Temple was destroyed. ¹¹ v. Midr. on Ps. 137, 9. Israel contrasted the happenings at the Euphrates where many perished (through drinking its water), with the miraculous triumph at the Red Sea. ¹² They became suddenly aware of the consequences of the sins of the sons of Eli, priests of Shiloh, v. 1, Sam. 2, 12. ¹³ Lit. wild boars, i.e. the enemy. ¹⁴ Lit. they opened (their mouth) wide. ¹⁵ Lit. they shouted (about) the deed of nakedness, viz.: the uncovered Cherubim, i.e. when the enemy saw the Cherubim, they asserted that the Israelites were idol worshippers, v. Lam. R. Introd. 9. ¹⁶ cf. Lam. 3, 52-54, 17 v. Is. 10, 32, viz.: when the priests of Nob were massacred (cf. I, Sam. 22, 17-19).

קיוות לתשעה באב

צא

The Elegy commences with the letter 'ס (in a sextuple arrangement) which is a continuation of the Kerovot (liturgical poetry) in the Amidah, p. טז which ends with the letter 'ב. The first word of every strophe is the first word of each of the last eight verses of the Book of Lamentations, and the first word of every line is likewise taken from its alphabetical chapters.

By Kalir (7th cent.?)

(ח) עיי אלעור [הקליר]

Reader

שבת, סורו מני שמעוני עוכרי. סחי ומאוס השימוני
בעדרי חברי. סכותה משפן מסכות ידבורי.
סכותה והבלגו גבורי. ספקו כף ומעדו אברי.
כסלה כל-אבירי:

נפלה יעודינו בצול דכיה. עיני חקתה לחזון בן
ברכיה. עד פלאי גלגל חבויה. עיני מעוללת
בינוית נכיה. עשה ונחם ויקרא לבכיה. ונחם.
על אלה אני בוכיה:

על פני פרת נפצו חסידיה. פלגי סוף זכרה כערו
יסודיה. פחד חטא שילה, תכף סודיה. פצו חוירי
יער, איה חסידיה. פצו מעשה ערוה לגדיה. פרשה
ציון בדיה:

על הר ציון צדו שאוני מדני. צפו על יראשי ודוני. צמתו
בנב לעמד ודוני. יצוד נצרת לעורר מדני. צעק
עמי בימי בן-דיני. צדיק הוא יי:

¹ o.v. דביר = God has made a division between the heavenly Temple and our Temple. ² o.v. עדינו, or עינו, both versions are incorrect as Kalir based this on the 4th Chapter of Echah. ³ o.v. ראשי ציון. ⁴ o.v. צור, or צור, based on Is. 1, 8.

God set a term of punishment on the Ninth of Av; R. Huna, however, interpreted this verse with reference to the stand which Sancheriv made against Jerusalem. v. San. 95a. ¹⁸ Lit. thou hast kept up the chase, i.e. God watched the multiplications of our sins for the day of reckoning. ¹⁹ Much bloodshed was caused by him before the destruction of the Second Temple, cf. Cant. R. 2.7, a. Josephus Antiq.

Thou didst exalt the worthless and they stripped me of my ornaments, thou didst approach them (to come) against me, and they utterly destroyed me; they caused my (dying) voice to be heard in Arabia, (mockingly they beguiled me, saying): "Arise, pass by (our land)!" I called out to my allies,² (but) they deceived me, I called out to the inhabitants of Gibeon,³ even they have swept me away. Wherefore did they keep watch to slay (King Josiah), the breath of our nostrils?⁴ Thou didst look on (unmoved), when our skin was scorched like an oven,⁵ (and) thou didst look on when they finished (the work of) trouble and vexation⁶ in thy chosen Habitation; thou didst contend (with us) through Ezekiel, to avenge (our blood),⁷ when they rebelled; behold, they said: "Come, let us wipe them out as a nation!"⁸ Behold. O Lord, for I am in distress, my bowels are in a ferment.⁹ Bring us back, (and fulfil) the proclamation "Rejoice!"¹⁰ (while the cup of punishment will be meted out) to the nation who turned me out; they took counsel¹¹ to trample down my courts, and have me crushed, they silenced the lips of the singers¹² of the Temple and caused me pain; thou hast heard¹³ that they prepared an impure cult to sweep me away,¹⁴ (and) when my people lay down or wandered forth, they fed me with gravel,¹⁵ having heard (full well) that I was groaning. O thou who hast engraved (the likeness of) Jacob¹⁶ on the throne of thy Ophanim,¹⁷ repay them¹⁸ the desert as on (that day) when they beheld thy presence;¹⁹ drive into obscurity those that devise ill against thy treasured ones, deliver to the flame those that tear down thy precious (places);²⁰ summon the cup (of punishment) that is hidden in thy corner²¹ to intoxicate them, (and) let all their wickedness²² come before thee. Let (punishment) come to the adversary who has annihilated us, who in a fury led us (captive) to the entrance of Chamat;²³ old men, youth and virgin, he fettered us (all), and drove us away as far as Chalah and Chabor;²⁴ O Exalted One, look down, we beseech thee, (for) we are all thy people! Recall, O Lord, what has befallen us!²⁵

1) v. p. 14, note 7. 2) cf. Jer. 27, 3, a. Lam. 1, 2, a. 19. 3) They were Israel's allies. v. Jos. 10, 1. 4) v. p. 25, note 4. 5) cf. Lam. 5, 10. 6) cf. Ps. 10, 14. 7) cf. Ezek. 25, 14. 8) cf. Ps. 83, 5. 9) In biblical expressions it is one of the seats of emotion, cf. Targum on Lam. 1, 20, a. A.S. p. 349. 10) Lit. he announced to the nation, i.e. Edom, v. Lam. 4, 21. 11) Lit. their sittings, cf. ibid. 3, 63. 12) i.e. the Levites. 13) cf. ibid. 3, 61. 14) Lit. he prepared branches of the nose, as mentioned in Ezek. (v. 8, 17). There it says That the land became full with violence, and, according to Rashi, they worshipped a certain idol by dipping a branch into the fistula, and then putting it to their noses, v. Midr. Tan. on Deut. 10. 15) When they were led into captivity, no facilities were provided for them, and they were forced to knead

אתה קלים הכבדת, ומעדי ערמוני. קרבת בוא אלי.
ונחרמיני. קולי להשמיע בערב הגרימוני. קראתי
ליושבי גבעון, וגם הם ורמוני. קומי עברי, בהתל
הערימוני. קראתי למאהבי, הקמה רמוני:

קמה רוח אפינו לטבח שמרו. ראיתה, כי כתנור יעורנו
קמרו. ראיתה, כי עמל וכעס באוניך גמרו. רבת
בנד יחזקאל לנקום, כמו מרו. ראה, ונכחידם
מגוי, אמרו. ראה יי פי-צר-לי, מעי חמרמרו:

השיבנו, שיש שמע, לגוי צאני, שבתם, רמוס חצרי,
להדפיאני. שפתי משוברי דביר דממו, ילהדפיאני.
שמעת, פי זמורות אף, הכין לטאטאני. שכתבו נגדו,
חצץ להבראני. שמעו כי נאנחה אני:

כי הם חקת בכס אופניך. תשיב להם גמול, כאן תזוז
פניך. תרדוף לצלמו, יעצי רע על צופניך. תתן
להקהב וותצי פניך. תקרא לשפרם כוס, כמוס
יבפניך. תבא כל-רעתם לפניך:

תבא אל-צר אשר כלנו. למבוא חמת בתמה נהלנו. עד
לחלח וחבור והגלנו. זמן ובחור ובתולה ככלנו. רם, הבט-נא,
עמך כלנו. זכר יי מה הנה לנו:

1) o.v. עורם. 2) o.v. עורד הם. 3) o.v. להראיני. 4) The plural is used here to rhyme with the rest.

their dough on the bare ground, hence the reason for being fed with gravel, v. Lam. 3, 16, a. Lam. R. Introd. (R. Yochanan 1st). 16) Lit. the perfect one. 17) v. Ezek. 1, 15, a. Chag. 13b. 18) i.e. the enemies. 19) When God punished the Egyptians at the Red Sea. 20) i.e. the Temple and other holy places. 21) i.e. Eden, v. Gen. R. 5, 16, a. cf. Deut. 32, 33-34. 22) v. Lam. 1, 22. 23) Chamat was a citadel in Aram (Syria), between Larissa and Arethusa, in the vicinity of North Lebanon, v. Jud. 3, 3, 2 Kings, 25, 21, a. Zech. 9, 2. 24) v. p. 37, notes 8-9. 25) v. Lam. 5, 1.

Reader or Narrator: How in thy wrath thou didst hasten to destroy thy faithful ones by the hands of the Edomites, and didst not recall the covenant with Abraham¹ whom thou hast chosen for thy trials; and therefore we utter: *Cong.:* "Recall, O Lord, what has befallen us!"

Reader or Narrator: How with thy threats thou didst rebuke thy redeemed ones² to be banished by the hands of the haughty (foe), and didst not recall the quick route³ where thou didst guide⁴ thy bannered hosts,⁵ and it is therefore that we say: *Cong.:* "Recall, O Lord, what has befallen us!"

Reader or Narrator: How in thy meditation thou didst plan to cast thy multitudes into the hands of the scoffers, and didst not recall thy assured promise⁶ which thou hast designated to thy prophets;⁷ and it is therefore that we lament: *Cong.:* "Recall, O Lord, what has befallen us!"

Reader or Narrator: How in thy indignation thou hast forsaken thy Habitations⁸ to contempt at the hand of strangers, and didst not recall the espousal⁹ (written in) the statutes of Horeb which thou hast engraved for thy compassionate ones,⁵ and it is therefore that we declare: *Cong.:* "Recall, O Lord, what has befallen us!"

Reader or Narrator: How thou hast put thyself to pains, so that thy lambs might be torn by the hands of the unclean, and didst not recall the precious (gift of) friendship of the Torah¹⁰ which thou hast set apart for those who acknowledge thee; and it is therefore that we wail: *Cong.:* "Recall, O Lord, what has befallen us!"

ט ע"פ א"ב מוזש ומשושה
פ"י אלטור [הקליר]

By Kalir (7th cent.?)

איכה איה אצת באפך, לאבד ביד אדומים אמניך.
ולא זכרת ברית בין בתרים, אשר ברכת לבחוניך. ובכן בטינו.
Cong.: זכר יי מה הנה לנו:

איכה נערת גערתך, לגלות ביד גאים נאולך.
ולא זכרת דלינות דלוג הרך, אשר ידברת לדגליך. ובכן
דברנו. *Cong.:* זכר יי מה הנה לנו:

איכה הנת בהינוך, להרוף ביד הזוללים המוניך.
ולא זכרת יותיק ועוד וסת, אשר ועדת לעוניך. ובכן וקוננו.
Cong.: זכר יי מה הנה לנו:

איכה ונחת בועמך, לולול ביד זרים זבולך.
ולא זכרת תתן חקי חורב, אשר חקקת לחמולך. ובכן חרינו.
Cong.: זכר יי מה הנה לנו:

ברכי יי אלהים סוכן הקנים

ר"צ א

ולקיים ס"ח עליו ולקרות ב' נצרי ויש שפקקו דמיתו כחור' ונס
דיש להיש שעל ישיח ולין נצרייהם עמש ויש שנט למכב ספר"ל
יסלול שלפס לנינו נחשוה ז"י ויסניס עמו הכר שיהל ייח וניין
דנר שמואל סוכן רמ"ט :

ר דין ט' ולינו מפליס חמילתו וכו' עמ"ס הכר ננסח הכרולה נחשוהו
ל"ח ח"ג ס' ע"ג :

ו לאס היעלה ב"ה היא עלה נוסכה יסליס חמיתו לפ' לנוכחיס כפסר
מין. הכר פרי הפקר חלק ז' ל"ח סוכן ח' :

והכר נרה לוד ערער על המכה דכ"ל כל הויס לסור נחור
וכמו דנין לול נוכר זה טור ור"י נכ סלל לאומרס ולא למיח
כמכב. והרז יי אפרז עלל ספן למכב מרורי הנתי"י שהניח פק
נצ"י ריש ס' וז ע"ש ולי מוסף דנין דניסי עי"ן נכר היו הסדור
והשחוריס נרפוס לי לא כור סנר דרזי ה"ל לערער ולנטל הפכה
ומרשתי ט"ש דהמכה טור :

שוב רוחי וס' הכריות לסלר"י זל"ל שהניח הפכה ונתן טעם לפכה
כפס"ל דכישאלל רלו דנתי"י נערז הנימו על נכרול ספרו
מזמור שפ"ל חמיתו על עניס ולתניס ושמו ששם גדולה רלי לל"י
לא הויס ח"ו חקיעס וזל קול נחמס והמיהה הול טור ונין והלוד
עור ויחזי ספר"י ס' דרמס"ל ע' שמש עסס אחר עכר ז"ל ל' י'
נמחת ט"ז נול המסיח הכרול ביהס כפס"ל עס"ל. ומלתי נחור
דמזל הטעס לא חמיו חמיק על רנוח נ"וח לחר חלות ממעסקות
נכל כח לננר הכית ולחן הכעות וניחל שחוקי הניח וזה עכב
קרוס נערי ליעללל ל' גיס: וישן שנתן הנרה וחלמי אשורה ארכל
חיותו יריסס לקוע סמוח: הנמלה ולא יחלסו ח"ו :

Nevuchadnetsar¹ exalted, but (when) he opened his eyes, (he saw, the angel) Michael walking before him,² and his hosts saw that the angels were walking as slaves (into captivity);³ yet he enveloped himself in pride, and extinguished the candelabrum (in the Temple), he blasphemed the Awe-inspiring God, indeed he caused the very light (of God)⁴ who is wrapped in light to be darkened.

When Nevuchadnetsar⁵ roared like a lion in the Inner Temple, my beloved⁶ fled (and) mourned as for the dead; moreover, on that night he⁷ did not accept the souls in pledge.

God said⁸ to the destroying (angels): "I have poured out my wrath, I have delivered the beloved of my soul into the hands of her enemy, I have forsaken my House and deserted my inheritance.

Reader or Narrator: O that my head were water, and my eyes a fountain of trickling tears,⁹ that I might weep all the days and nights (of my life) for my slain children and babes, and the old men of my congregation; and indeed cry aloud: "Woe! Ah! Alas! And weep greatly, ever more copiously." *Cong:* Alas, for the house of Israel and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!

Reader or Narrator: My eye shall weep bitterly, and I will go to the weepers' field,¹⁰ and I will make those who are distraught (with grief) and bitter of heart weep with me for the fair maidens and tender children who were enwrapped in their school books, and were dragged to the slaughter, their frames were ruddier than coral, (fairer) than sapphire and carbuncles, they were trampled and cast down like the dirt of the streets; (the foe) cried out to them: "Depart, unclean, do not approach!" *Cong.:* Alas, for the house of Israel, and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!

Reader or Narrator: Indeed, my eye will stream with tears, and I will howl and wander lost, I will summon to weeping and gird with sackcloth, to lament (their passing); the Torah, the Scriptures, the Mishna,¹¹ and the Aggadah,¹² more desirable than gold, yes, more precious than fine gold, more glorious within each precious instrument—I have seen them torn, bereft and solitary, bear witness and sing dirges to set forth the tale—where is the Torah, (where are) the disciples who studied it? Is not her place desolate with none to dwell therein? *Cong:* Alas, for the house of Israel, and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!

¹) Lit. the lion, Nevuchadnetsar is here compared to a lion. ²) According to the Midrash, the Angel Michael walked in front of Nevuchadnetsar, and caused the destruction of the Temple, to show that it was an angelic action, and not Nevuchadnetsar's. ³) e.g. a metaphor that the angels accompanied the Children of Israel into exile. ⁴) i.e. the Temple where the Divine Presence dwelt. ⁵) Lit. (the idol) Bel. ⁶) i.e. Divine Presence. ⁷) i.e. God; every night

קלב קינות לתשעה באב
ד"ץ לביא ופקח עיניו. והנה מיכאל מהלך לפניו. ושרים הולכים
כעבדים חזו המוניו:
גאנה עטה וכבה את המנורה. ונטה ידו אל אל המורא. ויחשיך
אור עטה אורה:
בשאנו כארי בדביר בל. ברח דודי כעל מת מתאבל. פקדון
הרוחות בו בליקה לא קבל:
אמר למשחיתים חמתי התכתי. את ירדות נפשי בכף אויביה
נתתי. עזבתי את ביתי ונחלתי נפשתי:

(10) ע"י רבי קלונימוס ב"י (יורה דע על גורת חת"י)
By Kalonymus b. Judah (11th cent.)
Reader or Narrator מי יתן ראשי מים, ועיני מקור נוזלי. ואבכה
כל-ימותי ולילי. את חללי טפי ועולקלי. וישישי קהלי. ואתם
ענו, אוי ואבוי ואלקלי. ובכו בכה רב והרב. Cong. על-בית ישראל
ועל-עם יי, כי נפלו בחרב: *Reader or Narrator* ודמע תדמע עיני,
ואלכה לי שדה בכים. ואבכה עמי מרי לכב הנבוכים. על-
בתולות היפות וילדים הרבים. בספריהם נכרכים ולטבח
נמשכים. אדמו עצם מפנינים ספירים ונפכים. כמו טיט חוצות
נדשים ונשלכים. סורו טמא, קראו למו מלקרב. Cong. על-בית
ישראל ועל-עם יי, כי נפלו בחרב: *Reader or Narrator* ותרד עיני
דמעה, ואילקה ואנודה. ולבכי ולחנור שק, אקרא להספידה.
מפו יקרה ומנהב חמודה. כבודה פנימה, כבוד כל-כלי חמדה.
ראיתה קרועה שכולה ונלמודה. התורה והמקרא והמשנה
והאגדה. ענו וקננו זאת להנדה. אי תורה ותלמיד והלומדה.
הלא המקום מאין יושב חרב. Cong. על-בית ישראל ועל-עם יי:

the souls are put in charge of the Almighty, v. Job. 12, 10. ⁸) Lit. he said. ⁹) v. p. 94, note 7. ¹⁰) i.e. a place where the funeral cortege disperses, and where the funeral orations are held. v. Ohalot, 18, 4, a. M. Kat. 5b, 11) v. p. 12, 5 note 3. ¹²) i.e. homiletical (or edificatory) portion of ancient Rabbinical literature.

Reader or Narrator: Verily, my eyelids gush with water (and my eyes) stream (with) tears,¹ as I bewail in bitterness (of soul) the martyrs of Speyer; it happened on the eighth (day²) in the second (month), on the Day of Rest; my tranquility was changed to tumult and destruction;³ as handsome youths and venerable men were slain; (when) they were gathered together, they gave up their souls heroically (and) in perfect unison for declaring the Unity of God in awe; they were valiant heroes, quick to fulfil his words; my priests too and my young men, they were ten in all who perished. *Cong.:* Alas, for the house of Israel and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!

Reader or Narrator: In the bitterness of my anguish and my sorrow, I indite dirges, as I call to mind this day and the martyrdom of the holy congregations; the congregation of Worms, well tested and chosen, the renowned ones of the land and perfect in purity; twice did they sanctify the Unity of God in awe, once, on the twenty-third of the month Ziv* in all purity; and (the second time) in the third month (Sivan) during the reading and chanting of the Hallel,⁴ they gave up their soul bound (to God) in love; like a thick cloud (full of water), so will I moan with a wailing cry for those who were adorned with the diadem (of martyrdom). *Cong.:* Alas, for the house of Israel and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!

Reader or Narrator: For the noble ones of the esteemed congregation of Mayence, who were swifter than eagles and stronger than lions (to do God's will); they gave up their souls for declaring the Unity of the Revered God; indeed, for them will I lament with a soul-shattering cry, for the foundations of both my Temples that were today laid bare, and for the destruction of my miniature temples⁵ and (houses) for study of the Law. *Cong.:* Alas, for the house of Israel and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!

Reader or Narrator: On the third day of the third month (Sivan), more sorrow and destruction were added, the month which was turned into grief and distress; on the day of the giving of the Law⁶ I had hoped to find cause for regained happiness, but as on the day of its giving, so did (the Torah) return now; it ascended on high to the place of its dwelling, (together) with its casing and covering, its interpreters and those who explored it,⁷ those who studied and taught it in the darkness (of night) as well as during the day⁸ *Cong.:* Alas, for the house of Israel and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!

¹) cf. Jer. 9, 17. ²) i.e. on (a Shabbat,) the eighth day of Iyar. ³) The Author plays on the words רָגַע "rest", רָגַע, "to disturb". ⁴) It was the new moon.

⁵) The Synagogue is called "a miniature Temple", as the prayers therein replaced the sacrifices in the Temple of old, v. Ber. 26b, v. A.S. p. 182, note 1. ⁶) It was hoped, because of the day upon which the Law was given, that the decrees would be abolished. ⁷) viz. they were all consumed. ⁸) Lit. *In mid-darkness as in the light.* *) i.e. Iyar.

קינות לתשעה באב

קלג

כי נפלו בקרב: *Reader or Narrator* ועפעפי יזלו מים דמע להגירה. ואקונן מר על-הרוגי אשפירא. בשני בשמנה בו, ביום מרוצע הקרה. מרוצעי לרוצעי נחלפו להבעירה. נהרגו בחורי חמד ויששי הדרה. נאספו יחד, נפשם השלימו במורא. על-יחוד שם המיוחד. יחדו בגבורה. גברי כח, עשי דברו למהרה. וכהני ועלמי נגענו, כלהם עשרה. *Cong.* על-בית ישראל ועל-עם יי, כי נפלו בקרב:

Reader or Narrator ובמר יגוני ועצבי ילל אחבירה. קהלות הקדש הריגתם היום בנכרה. קהל וורמזא בחונה ובחורה. גאוגי ארץ ונקי טהרה. פעמים קדשו שם המיוחד במורא. בעשרים ושלשה בחדש זיו לטהרה. ובחדש השלישי בקריאת הלל לשוכרה. השלימו נפשם באהבה קשורה. אהימה עליהם בככי יליל לחשרה. כלולי כתר על ראשם לעשרה. *Cong.* על-בית ישראל ועל-עם יי, כי נפלו בקרב: *Reader or Narrator* ועל-אדירי קהל מנצא ההדורה. מנשרים קלו, מאריות להתגברה. השלימו נפשם על יחוד שם הגורא. ועליהם ועקת שבר יאזעק, בנפש מרה. על-שני מקדשי יסודם, כהיום ערערה. ועל-חרבות מעט מקדשי, ומדרשי התורה. *Cong.* על-בית ישראל ועל-עם יי, כי נפלו בקרב: *Reader or Narrator* בחדש השלישי בשלישי, נוסף לדאבון ומארה. החדש אשר נהפך ליגון וצרה. ביום מתן דת, שברתי להתאשרה. וביום נתינתה, כמו-כן אז חננה. עלתה-לה למרום למקום מדרה. עם תיקה ונרתקה והדורשה וחוקרה. לומדיה ושניה באישון, כמו באורה. *Cong.* על-בית ישראל ועל-

¹) c.f. 2 Sam. 22, 12. ²) o.v. אשפירא.

Reader or Narrator: Take this to your hearts, (and) prepare a sad Funeral oration; put on mourning and roll in the dust, for their massacre weighs no less than the burning of the House of God, its porch and its Palace; and since we may not add (an extra) season (of mourning) for the destruction and conflagration, neither may we anticipate (the observance of fasting), but are enjoined rather to postpone it,* therefore will I cause my cry of woe to rise this day, and I will wail, howl and weep in bitterness of soul; indeed my sighing is heavy from morning till evening. *Cong:* Alas, for the house of Israel and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!

Reader or Narrator: So for these do I weep, and my heart groans exceedingly, and I call to the hired mourning women and to the skilled keeners (and) all moan, mourn and wail; is there any anguish that can be compared to my anguish? Without does the sword bereave, and within terror (reigns);¹ my wounded, and those who are riddled with sword thrusts, lie naked; sucklings, young men and maidens (together) with hoary old men, their corpses are like carrion for the wild beasts of the land. *Cong:* Alas, for the house of Israel and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!

Reader or Narrator: My oppressors mock and increase their reproach: "Where is their God," they say, "The Rock in whom they trusted till death? Let him come and save (them) and restore their souls (to life);" O thou who art mighty, who is like thee, O Lord, who bearest (all) our burdens?² Wilt thou be quiet and restrain thyself and not gird thyself in wrath, when those that scoff at me say: "If he be a God, let him contend (to thee)." *Cong:* Alas, for the house of Israel, and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!

Reader or Narrator: My eye runs down³ with tears, for the singer has turned to mourning, and my flute to the sound of weeping, without pause or assuagement; who will lament for me, when there is no one to take hold (of me) to bestir myself in self-resolve? (His) wrath, indeed a sweeping storm has gone forth against me; the adversary, the oppressor has devoured me and mutilated me,⁴ he has broken my bones, scattered (them) and ground them small; he has flouted (the authority) of all my mighty ones who were the centre and backbone⁵ (of my probity). No ointment or bandage can I choose, as my wound is (so) severe beyond arresting or cleansing; therefore did I say: "Turn away from me, I will (weep) bitterly and scar my cheeks with my tears. *Cong.:* Alas, for the house of Israel, and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!"

* If the Ninth of Av falls on Shabbat, the Fast is observed on the following Sunday, but not before.

¹) Lit. in the open the sword shall bereave, and in the chambers (shall be) terror, viz. the disasters which Moses predicted at his death, (v. Deut. 32.25), have come true. ²) Lit. bearing sheaves. ³) cf. p. 14, note 3. ⁴) cf. Jer. 51.34. ⁵) viz the Sanhedrin (Lit. the navel and the umbilical cord, v. Num. R. s. 1), i.e. as the navel is in the centre of the body, so were the Sanhedrin placed in the centre of the Temple, cf. Midr. Cant. 7.3.

קלד קינות לתשעה באב

עם יי, כי נפלו בחרב: *Reader or Narrator* שִׁמוּ-נָא עַל-לִבְכֶם, מִסִּפְדֵי מֵר לְקִשְׁרָה. כִּי שְׁקוּלָה הָרִיגְתֶם לְהִתְאַבֵּל וּלְהִתְעַפְּרָה. כְּשֶׁרֶפֶת בֵּית אֱלֹהֵינוּ הָאוֹלָם וְהַבִּירָה. וְכִי אֵין לְהוֹסִיף מוֹעֵד, שָׁבֵר וּמִבְעָרָה. וְאֵין לְהִקְדִים, וּלְחַי לְאַחֲרָה. תַּחַת כֵּן, הַיּוֹם לַיּוֹמֵי אַעֲזוּרָה. וְאַסְפְּדָה וְאֵילִיָּה, וְאַכְפָּה בְּנִפְשׁ מְרָה. וְאַנְחֲתִי כְּבָדָה מִבְּקָר וְעַד עֶרֶב. *Cong.* עַל-בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל-עַם יי, כִּי נִפְלו בְּחָרֶב: *Reader or Narrator* וְעַל-אֱלֹהֵי אֲנִי בּוֹכֶיָה, וְלִבִּי נוֹהֵם נְהִימוֹת. וְאַקְרָא לְמִקְוֵינֹת וְאֵל-הַחֲקָמוֹת. יֵאָלֵי וְאֵלֶיָּה כֶּלֶן הַמוֹת. הֲלֵשׁ מִכְּאוֹב לְמִכְּאוֹבֵי לְדָמוֹת. מִחוּץ תִּשְׁפֹּל-חֲרָב, וּמִחֲדָרִים אֵימוֹת. חֲלָלֵי חֲלָלֵי-חֲרָב, מוֹטְלִים עֲרוּמִים וְעֲרוּמוֹת. נִבְלָתָם כְּסוּחָה, לְחֵת אֶרֶץ וְלִבְהֵמוֹת. יוֹגֵק עִם-אִישׁ שִׁבְיָה, עֲלָמִים וְעֲלָמוֹת. *Cong.* עַל-בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל-עַם יי, כִּי נִפְלו בְּחָרֶב: *Reader or Narrator* מִתְעַתְעִים כְּמוֹ מוֹנֵי, וּמְרַבִּים כְּלָמוֹת. אֵי אֱלֹהֵינוּ אָמְרוּ, צוּר חֲסִיוֹ בּוֹ עַד-מוֹת. יָבוֹא יוֹשִׁיעַ וַיַּחְזִיר וַיִּשְׁמֹת. חֲסִין יָה, מִי-כְמוֹךָ, נוֹשֵׂא אֲלָמוֹת. תִּתְחַשֶּׁה וְתִתְאַפֵּק, וְלֹא-תִחַגֵּר חַמוֹת. בְּאֲמוֹר אֵלֵי מִלְעֵינִי, אִם-אֱלֹהִים הוּא ייִרָב. *Cong.* עַל-בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל-עַם יי, כִּי נִפְלו בְּחָרֶב: *Reader or Narrator* עֵינֵי עֵינֵי יִרְדָּה מַיִם, כִּי-נִהַפְּךָ לְאָבֵל מְשׁוּרָר. וְעֵגְבֵי לְקוֹל בּוֹכִים, מִלְהַפֵּן וּלְמַקְרָר. מִי יִגֹּד לִי, וְאֵין מִחֲזִיק לְהִתְעוֹרֵר. חֲמָה בִּי יִצְאָה וְסָעַר מִתְגוֹרֵר. אֲכַלְנִי הַמְּמַנֵּי הַצָּר הַצּוֹרֵר. שָׁבֵר עֲצָמוֹתַי וּזְרָר וּמְפָרֵר. סִלָּה כָּל-אֲבִירֵי, הַטְּבוּר וְהַשָּׂרֵר. רִטְיָה וּמְזוּר אֵין לְזוּרָר. מִכְּתֵי אֲנוּשָׁה, בְּאֵין מִתְעִיל וּמְזוּרָר. עַל-כֵּן אָמַרְתִּי שְׁעוּ מִנִּי אָמְרָר. בְּבָכִי דִמְעָתִי עַל לְחַי לְצָרָב. *Cong.* עַל-בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל-עַם יי, כִּי נִפְלו בְּחָרֶב:

¹) According to the German Rito this is the 42nd elegy in the order of the Kinot. ²) v. B.Y. on "אליה", p. 241. ³) cf. Lam. R. Intro., (R. Yochanan 1).

כִּי אֵלֶיךָ נוֹתַנִּי, עָלֵי עוֹלָם חַדָּשׁ
פֶּרֶק אֶחָד-עֶשְׂרִי:

קינת הקליר

נודה על האמת: בית המקדש וחורבנו רחוק מאתנו עד מאד. די טוב לנו בעולם כפי שהוא בלי בית המקדש, ואיננו מרגישים כי העיקר חסר בעולם מאז שהשכינה הסתלקה ממקומה. כדי לקרב אותנו יותר לענינו, אנו מוכרחים להאריך יותר. הננו להתבונן בקינה של הקליר המעמידה אותנו על נקודת האבילות בתשעה באב:

„אהלי אשר תאבת עד לא בראשית עם כסא כבוד לצרפו —
למה לנצח שדד ביד שודדים ונהיית כרועה בעוטיה ורעשת ורגנת:
ועתה — מה לי פה!“